

Τὸ ἀρχ. οὐσ. *αὐλός*. Τὸ *ναυλός* ἐκ τῆς αἰτίας. τὸν *αὐλόν*, ὅθεν τὸ *ναυλός*, καθὼς καὶ *αὐλή*-*ναυλή* κττ.

1) Ἡ φλογέρα τῶν ποιμένων, ἡ σύριγξ Τσακων. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. 2) Ὁ σωλὴν τοῦ ἀποστακτικοῦ ἄμβυκος ὁ διὰ τοῦ ψυγείου διερχόμενος Ἴων. (Κρήν.) Σῦρ. Τήν.

β) Ὁ σιδηροῦς σωλὴν τοῦ φυσητήρος ὁ φθάνων μέχρι τῆς πυρᾶς Κρήτ. γ) Σωλὴν ἐν γένει Ἴκαρ. 3) Ἡ ὁπὴ εἰς τὴν ὁποίαν προσαρμόζεται ὁ μετὰ διακόπτου σωλὴν τῶν οἰνοφόρων βυτίων διὰ τοῦ ὁποίου ἀντλεῖται οἶνος Πελοπν. (Τρίτ.): Ὁ ἀπάνω-ὁ κάτω *αὐλός* τοῦ βαγε-
νιοῦ. || Φρ. Ἔγινε *αὐλός* (ἐπὶ μεθυσθέντος καθ' ὑπερβολὴν καὶ οἶονεὶ διαβρόχου ἐξ οἶνου καταστάντος, συνών. φρ. ἔ-
γινε *στουππί*). β) Ἡ ὁπὴ τῆς βάσεως τοῦ βαγε-
νιοῦ τοῦ μυλῶνος ἐπὶ τῆς ὁποίας προσαρμόζεται τὸ *προχώνι* Πελοπν. (Βούρβουρ.) γ) Ὁλόκληρος ἡ λιθίνη βάσις τοῦ βαγενιοῦ Πελοπν. (Βούρβουρ.) Συνών. *κολοβάγενο*. 4) Τὸ ἔμβολον διὰ τοῦ ὁποίου φράσσεται ἡ ὁπὴ τῶν βυτίων, ὁ *πίρος* τοῦ βαγενιοῦ Πελοπν. (Βούρβουρ.) 5) Τὸ μεθ' ὁρμῆς ἐκπηδῶν ὑγρὸν ἀπὸ οἰασθήποτε ὁπῆς Πελοπν. (Βούρβουρ.): Ἔσπασε ἡ βαρέλλα καὶ πέταξε ἕναν *αὐλό*. Κόπηκε *νὰ φλέβα* του καὶ *πάαινε* τὸ *αἷμ'* *αὐλός*. 6) *Αὐλαξ* Κορσ. β) Ὁχετὸς διὰ τοῦ ὁποίου φέρεται τὸ ὕδωρ εἰς τὴν δεξαμενὴν τοῦ μύλου Πελοπν. (Λακων.) Συνών. *λούκι*, *μυλαύλακο*. γ) *Αὐλαξ* τῆς στέγης ἡ σχηματιζομένη ἐκ τῶν κεράμων τῶν δεχομένων τὸ ὕδωρ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς κατὰ τὴν κυρ-
τὴν ἐπιφάνειαν τοποθετημένους Πελοπν. (Λακων.) 7) Ὁ προέχων κοῖλος λίθος τῆς κρήνης ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκρέει τὸ ὕδωρ Πελοπν. (Λακεδ. Μάν.): *Πίνει ἀπὸ τὸν αὐλό* τῆς βρύ-
σης Μάν. 8) Ὁ καυλὸς τῶν λαχάνων Κύπρ. 9) Τὸ ἀν-
δρικὸν αἰδοῖον Τσακων. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἱατροσοφίᾳ τοῦ 16ου αἰῶνος «ὅταν τρώγῃ τὸν ἄνθρωπον ὁ *αὐλός* του ἀπὸ *δριμύτητος* εἰς *ἀκροβυστίαν*». Ἰδ. Ἀθηνᾶν 43 (1931) 164.

αὐλόσκαλα ἡ, Ἡπ. (Ζαγόρ.) Πελοπν. (Μάν.) κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. *αὐλή* καὶ *σκάλα*.

Ἡ κλίμαξ τῆς αὐλῆς ἡ εἰς τὴν οἰκίαν ὁδηγοῦσα.

αὐλόσκυλλο τό, Ἡπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *αὐλή* καὶ *σκυλλί*.

Ὁ κύων τῆς αὐλῆς, ὁ φύλαξ τῆς οἰκίας, κατ' ἀντιδια-
στολὴν πρὸς τὸν ποιμενικὸν κύνα *μαντροσκυλλο*.

αὐλότοιχος ὁ, σύνθηθ. *αὐλότ'χους* Λέσβ. (Πάμφιλ.)
Στερελλ. (Ἀκαρναν. Εὐρυταν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *αὐλή* καὶ *τοιχος*.

Ὁ περιβάλλων τὴν αὐλὴν τοῖχος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *αὐλή* (I) 3.

αὐλούδα ἡ, Θράκ. (Σουφλ.) Κύπρ. Μακεδ. *αὐλούα*
Κύπρ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. *αὐλή* διὰ τῆς καταλ. -οὐδα.

1) Μικρὰ αὐλή Κύπρ. Μακεδ.: Ἄσμ.

Μάννα μου, 'ς τὴν αὐλούαν σου ἔδει χρυσὴν μηλοῦαν
Κύπρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *αὐλάκι* (I). 2) Ὁ κτιστὸς ἐ-
ξώστης εἰς ὃν ἀνέρχεται τις διὰ λιθίνης ἐξωτερικῆς κλίμα-
κος Θράκ. (Σουφλ.): *Βγῆτι νὰ κάτσοιμι 'ς τ'ν αὐλούδα*.

αὐλούλλα ἡ, πολλαχ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. *αὐλή* διὰ τῆς καταλ. -οὐλλα.

1) *Αὐλούδα* 1, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Κόττα μου, κοτιούλλα μου, | πέτα 'ς τὴν αὐλούλλα μου
πολλαχ. 2) Περιέκλειστος χώρος ἐντὸς τοῦ ὁποίου στα-
βλίζονται βοσκήματα Κύπρ.

αὐλούρα ἡ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. *αὐλή* διὰ τῆς καταλ. -οὐρα.

Μεγάλῃ αὐλή. Συνών. *αὐλάρα*, *αὐλάτσα*, ἀντίθ.
ἰδ. ἐν λ. *αὐλάκι* (I).

αὐλῶνας ὁ, Σκυρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. *αὐλών*.

Κῆπος συκῶν: Ἔχομε ἀλάτσερε *αὐλῶνα* ἀπὸ κάθε *λοῆς*
συκα. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Λήμν.

αὐλώνι τό, Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. *αὐλών*.

1) Στενὴ κοιλὰς μεταξὺ ὁρέων. 2) Στενὴ θάλασσα.

αὐλωσιὰ ἡ, ἀμάρτ. *αὐλωσὰ* Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. **αὐλωσι* < **αὐλώνω*.

Ἡ διὰ τοίχου περιβαλλομένη αὐλή.

αὐξάνω λόγ. κοιν. *αὐξάνου* Τσακων. *αὐξάω* Καππ.
αὐξαίνω πολλαχ. *αὐξάν-νω* Ἴκαρ. *αὐξαίνω* Ἀθῆν. Ἡπ.
Κεφαλλ. Λευκ. Παξ. Πελοπν. (Αἴγ. Ἀρκαδ. Λακων.) Προπ.
(Κύζ.) Σίφν. Τήν. κ.ά. *αὐξαίνου* Ἡπ. (Ζαγόρ. Πρέβ.
κ.ά.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Μακεδ.
(Γρεβ. Σιάτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) *αὐφαίν-νω* Ἀ-
πουλ. *αὐ-τσαίν-νω* Καλαβρ. *αὐσαίν-νω* Ἀπουλ. (Μαρτ.)
ἐφσαίν-νω Ἀπουλ. *βξάγω* Καππ. *ξάω* Καππ. *αὐξήνω*
Θράκ. (Κεσάν. Μάλγαρ. κ.ά.) *αὐξηῶνον* Μακεδ. *αὐξή-
νω* Ἡπ. Κύθηρ. Παξ. Ἀόρ. *ηῦξησα* Καππ. (Φάρας.)
Μέσ. *ξηνίσκουμαι* Καππ. *σηνίσκουμαι* Καππ. (Σιλ.) Με-
τοχ. *ἀφσημ-μένο* Ἀπουλ. *αὐξούμενος* Ἡπ. *αὐξούμενος*
Ἡπ. *αὐξέμενος* Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Τὸ ἀρχ. *αὐξάνω*. Οἱ τύπ. *αὐξαίνω* καὶ *αὐξάινω* καὶ
μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. στ. 2440 (ἐκδ. JSchmitt) «ἐκόπια-
ζεν κ' ἐβιάζετον πάντοτε νὰ τὲς *αὐξαίνῃ*» καὶ κατ' ἄλλην
γραφὴν «ἡγωνίζετο, ἐκόπιαζε πάντα νὰ τὰ *αὐξαίνῃ*». Ὁ
τύπ. *αὐξάν-νω* ἐκ τοῦ *ἀφκσάνω* ἀποβληθέντος τοῦ φ
διὰ τὰ πολλὰ σύμφωνα, τὸ δὲ *αὐφσαίν-νω* κατ' ἀποβο-
λὴν τοῦ φθόγγου κ. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,411. Ὁ τύπ.
αὐξήνω κατὰ παρετυμ. πρὸς τὰ εἰς -ώνω σημασιολο-
γικῶς συγγενῇ ρήματα, οἷον *μεγαλώνω*, *ψηλώνω* κττ.

1) Ἀμτβ. λαμβάνω ἀνάπτυξιν οἰανδήποτε, οἷον κατὰ
τὸν ὄγκον, τὴν ἔκτασιν, τὴν δύναμιν κττ. ἐνθ' ἄν.: *Τὰ παι-
διὰ αὐξαίνου*ν πολὺν γρηγορὰ Παξ. Ὅσο *τρῶει* τόσο *αὐξαίνει*
Πελοπν. Αἴγ. *Μι τ'ν ὦρα αὐξαίν'νι* τὰ *τριφύλλα* τὸν Μάρτ'
Αἰτωλ. Ἡ *περγουλέα* μας *αὐξαίνει* μέρα τὴν ἡμέρα Κεφαλλ.
Ὁ *δεῖνα* *αὐξη*νε καὶ *τράννε* Πελοπν. *Τὸν* *πιδι* *αὐξαίν'* Ἀδρι-
ανούπ. *Κιρὸ* *ἔχου* νὰ *οἱ* *ἰδοῦ*, *αὐξ'νις*, *πάχ'νις*, *μόρφ'νις* *πλεό-
τιρου* Αἰτωλ. Ἔχομε *φάει* *ἕνα* *ψωμί* κ' *ἔχοιμ'* *αὐξη*νει *ἀντάμα*
Ἡπ. (Πρέβ.) *Ἡῦξησαν* τὰ *βάρτε* (ἐμεγάλωσαν τὰ *ρόδα*)
Καππ. (Φάρας.) *Τὰ* *ψεῖκα* 'ς *σὴν* *ἐβδομάδα* *τόχα* *αὐξή*σει,
*ἡῦξη*σε *τὴν* *ἡμέρα*, *τὴν* *ἡμέρα* *τόχα* *αὐξή*σει, *ἡῦξη*σε *τὴν* *ὦρα*
(τὰ μικρὰ παιδάκια ὅσο θὰ ἐμεγάλωναν εἰς μίαν ἐβδο-
μάδα, ἐμεγάλωσαν εἰς μίαν ἡμέραν, ὅσο θὰ ἐμεγάλωναν
εἰς μίαν ἡμέραν, ἐμεγάλωσαν εἰς μίαν ὥραν. Ἐκ παραμυθ.)
αὐτόθ. || Φρ. *Ν' αὐξήσης!* (πρὸς πταρνιζόμενον βρέφος) Λευκ.

Ἀξαίν' τὸ *γαϊδουράκι*, | *κοντέν'* τὸ *σαμαράκι*

(θωπευτικῶς ἐπὶ τῶν αὐξανόμενων παιδίων τῶν ὁποίων
τὰ ἐνδύματα ἀποβαίνουν μικρὰ) Κύζ. || Γνωμ. Χριστὸς
γεννιέται, τὸ *φῶς* *αὐξά*νει ἢ *αὐξή*νει (ὅτι ἀπὸ τῶν Χριστου-
γέννων ἡ ἡμέρα αὐξάνει) Παξ. || Παροιμ.

Ἀξαίν'ν τὰ *πιδάκια*, | *αὐξαίν'ν* τὰ *φαρμάκια*

(ὅτι τὰ τέκνα αὐξανόμενα εἰς ἡλικίαν πολλαπλασιάζουν
τὰς ἀπαιτήσεις των) Αἰτωλ.

*Ἀξαίνου*ν τὰ *παιδιά* μας, | *αὐξαίνου*ν τὰ *βάσανά* μας

(συνών. τῇ προηγουμένῃ) Λακων. *Πῶς* *πάνε*, *κόρακα*, τὰ
παιδιά σου; — Ὅσο *αὐξαίνου*ν, τόσο *μανρίζου*ν (ὅτι πολλάκις

αἱ κακίαι μετὴν αὔξεισιν τῆς ἡλικίας αὐξάνουν καὶ αὐταὶ) Ἦπ.

Ἀξήναν οἱ ποδῆς μας | καὶ σκεπάσαν τοῖς πομπές μας
(ὁ πλοῦτος κάμνει ὥστε νὰ παραβλέπωνται αἱ κακίαι καὶ
αὐτὰ τὰ ὄνειδη) ἸΒενιζέλ. Παροιμ. 22, 76. Τὸ δέντρο ὅσο
αὐξάνει, ὁ ἥσκιος του πλατένει (ὅτι ὅσον τις ἰσχυρότερος ἢ
πλουσιώτερος γίνεται, τόσον εὐεργετικώτερα ἢ ἐπίδρασις
του ἀποβαίνει) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) || Ἄσμ.

Γιὰ ιδέστε τὸν ἀμάραντο σὲ τί γκρεμὸ φυτρώνει,
δίχως νερὸ ποτίζεται, δίχως ἀέρα ἀξαίνει,
μετὸν ἥλιο ποτίζεται, μετὸ φεγγάρι ἀξαίνει

Ἦπ.

Αὐτοῦ παλὺ κάρια δούλιβαν ἔς τῆς Μάρους τὸν κιβούρι.
— Ἀξήν'τι του, πλατύν'τι του, νὰ πιάνη δυὸ νουμάτους

Αἰτωλ.

Μωρὴ κοντούλλα λεμονιὰ, | κοντὴ καὶ κλαδεμένη,
πότε ἀξαινες καὶ πλατένες | καὶ ἀπόλυσες κλωνάρια;

Τζουμέρκ.

Φύτιπ'ι μι, κόρη, ἔς τὸ περιβόλι σου

ν' ἀξήνου κόρη, νὰ πλατύνου, | νὰ γίνου σὰν τὸν μπόι σου

Θράκ.

Δέντρον ἦτο ἔς τὴν αὐλή μου | γιὰ παρηγοριὰ δική μου
καὶ τὸ πότιζ' ἀπ' τὴ βρύσι | γιὰ ν' ἀξήση, νὰ καρπίση

Ἦπ.

Πότ' αὐξήουσιν καὶ τράνιψιν καὶ ἀπόλυκιν κλωνάρια;

Μακεδ. || Ποίημ.

Τότε αὐξαίνει τοῦ πολέμου | ὁ χορὸς τρομακτικά,
σὰν τὸ σκόρπισμα τοῦ ἀνέμου | ἔς τοῦ πελάου τὴ μοναξιά
ΔΣολωμ. 12. Μετοχ. ἀξ'μένους=μεγάλος τὴν ἡλικίαν
Ἦπ. (Ζαγόρ.) Καὶ μετβ. μεγαλύνω τι Πελοπν. (Αἴγ.):
Ἀξαίνω τὸ πανταλόνι-τὸ ροῦχο κττ. 2) Πολλαπλασιάζω-
μαι σύνηθ. Ἀυξάνει τὸ κυνήγι-τὸ ψάρι κττ. σύνηθ. Καλὲς
δουλειὲς καὶ νὰ σ' αὐξήσουν! (εὐχὴ) Ἀθῆν. Αὐξαίνου τὰ πρά-
ματα Τῆν. Καὶ μετβ. πολλαπλασιάζω τι λόγ. κοιν.: Αὐ-
ξάνω τὴν περιουσίαν μου-τὰ πλούτη μου κττ. κοιν. Ὁ Θεὸς
νὰ σ' τ' ἀξαίνει! (ἐνν. τὰ πλούτη) Ἀθῆν. || Παροιμ. Τὸ ἄ-
λογο μοναχὸ τοῦ ἀξαίνει τὴν ταγὴν του (ὅτι ἕκαστος διὰ τῶν
ιδίων αὐτοῦ προσπαθειῶν βελτιώνει τὴν θέσιν του) Ἦπ.
κ.ά. Συνών. ἀβγατένω Β 1, ἀβγατίζω Β 1.

αὔξεισι ἢ, λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. αὐξήσεις.

Αὐξήσεις, ἐπαύξεις, πολλαπλασιασμός: Μοῦ δίνουν
-μοῦ κάνουν αὐξήσι τοῦ μισθοῦ. Συνών. ἀβγάτισσι 1, ἀ-
βγάτισμα 1.

αὐξητός ἐπίθ. ἀμάρτ. αὐξητὲ Τσακων. αὐξητὴ ἢ,
Στερελλ. (Λαμ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. αὐξητός.

1) Ὑψημένος Τσακων. 2) Θηλ. αὐξητὴ οὐσ., παι-
διὰ ἄλματος Στερελλ. (Λαμ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀβγάτι-
σμα 3.

ἀύπνητος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀύπνητους Μακεδ. (Σέρρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄυπνος κατὰ τὸ ἀκοίμητος.

Ἄυπνος, ὁ ἰδ.

ἀυπνία ἢ, κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) Τσακων. ἀυπνιά
Σάμ. κ.ά. ἀνυπνιά Σάμ. κ.ά.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀυπνία.

1) Τὸ νὰ μὴ δύναται τις νὰ κοιμηθῇ κοιν.: Δὲν κλείνω
μάτι ἀπὸ τὴν ἀυπνία. Ὑποφέρω ἀπὸ ἀυπνία. Συνών. ἀ-
γρυπνία 1, ἀυπνοσύνη. 2) Ἐγρηγορσις Σάμ.: Ἀ-
πόψι εἶχα ἀυπνιά, γιὰτὶ φύλαγα τοῦ λαγοῦ.

ἄυπνος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἄυπνε
Τσακων. ἄνυπνος Θράκ. (Καλαμ.) Πόντ. (Κερασ.) ἄγν-

πνος Πόντ. (Κερασ.) ἄδυπνος Εὐβ. (Κονίστρ.) ἄδ'πνους
Εὐβ. (Στρόπον.) ἄνυμος Μέγαρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄυπνος.

1) Ὁ μὴ κοιμούμενος ἢ ὁ μὴ κοιμηθεὶς, ὁ ἀγρυπνή-
σας κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) Τσακων.: Περνῶ τὴ
νύχτα ἄυπνος. Γύριζα ἔς τὸ κρεβάτι ἄυπνος κοιν. Ἄνυπνη
μ' ἔχει (μὲ κρατεῖ ἄνυπνον) Καλαμ. Ὁλη νύχτα ἤμανε ἄδυ-
πνη Κονίστρ. Δὲν ἠπόρ'γι τὸν πιδὶ κ' ἤμαστε ἄδυπν' ὀλ' νύ-
χτα Στρόπον. Ὁλη νύχτα ἔμεινα ἄνυμος πὸ τὸ δόνο Μέ-
γαρ. Συνών. ἄγρυπνος 1, ἀκάμυστος, ἀκοίμη-
τος 1, ἀύπνητος, ἀύπνωτος, ξυπνός. 2) Ὁ ὀλί-
γον κοιμώμενος, ὁ ἀρκούμενος εἰς ὀλίγον ὕπνον πολλαχ.:
Γνωμ. Χαρὰ ἔς τὸ γέρω τὸν ἄνυπο, τὸν νέο τὸν ὑπνάρη (εἶ-
ναι εὐτυχὴς ὁ μὲν γέρων κοιμώμενος ὀλίγον, ὁ δὲ νέος
πολύ, διότι τοῦτο εἶναι σημεῖον ὑγείας).

ἀυπνοσύνη ἢ, ἀμάρτ. ἀνυπνοσύνη Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄυπνος.

Ἀυπνία 1, ὁ ἰδ.

ἀύπνωτος ἐπίθ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ.) κ.ά.
ἀύπνουτος Ἦπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. κ.ά.—Ἰβλαχογιάνν. ἐν
Ἀνθολ. Ἡ' Αποστολίδ. 51 ἀνύπνωτος Λεξ. Δημητρ. (λ.
ἄυπνος).

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ύπνωτος < ὑ-
πνώω ἀμάρτ.

Ἀυπνος 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἐμειν' ἀύπνωτος ἀπόψε
Καλάβρυτ. Ἐμειν' ἀύπνουτος οὐλ' τ' νύχτα Ζαγόρ. Θεσσ.
Δυὸ μέρη ἤμουν ἀνύπνωτος Λεξ. Δημητρ. || Ποίημ.

Κε ὁ τοῖχος ποῦ ἔς τὰ χνούδια του καὶ ἔς τ' ἄνθη ἀναγελάει
σὰ δράκοντας ἀνύπνωτος ὀρθὸς ἐκεῖ φυλάει

Ἰβλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν.

αὔρα ἢ, λόγ. κοιν. καὶ Τσακων.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. αὔρα.

1) Ἡ δροσερὰ πνοὴ τῆς πρωίας κοιν.: Ποίημ.

Νὰ ποῦ δροσόβολη | αὔρα ξυπνάει | καὶ ψιθυρίζοντας
μοσχοβολαίει | ἀπὸ τὰ ἀρώματα | τὰ αὐγερινὰ

ΔΣολωμ. 121. 2) Λεπτὴ πνοὴ ἀνέμου κοιν.: Ποίημ.

Καὶ εἰς τὴν αὔρα κυματίζουν | μαῦρα δλόχρυσά μαλλιά

ΔΣολωμ. 18.

Καθὼς βλέπεις καὶ μαυρίζει | ἥσκιος νέου κυπαρισσιῶ,
ἂν τὴν ἄκρη του δὲ γγίζη | αὔρα ζέφυρον λεπτοῦ

αὐτόθ. 66.

Τὰ δέντρα καὶ τὰ κύματα ποῦ κρυφομουρμουρίζουν,
οἱ αὔρες ποῦ μετὰ νερὰ καὶ τ' ἄνθη παιγνιδίζουν

ΙΤυπάλδ. Ποίημ. 109.

αὔραργά, ἰδ. αὔρεαργά.

αὔριανὰ ἐπίρρ. ΧΧρηστοβασ. Θεσσαλ. Διηγ. 59.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. αὔρειανός.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, τὴν ὑστεραίαν: Ὡς τὴν ἡμέραν
τοῦ αἰ-Γιαννιῶ, αὔριανὰ τῶν Φώτων.

αὔριανιάζω Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. αὔρειανός.

Παραμένω μέχρι τῆς αὔριον: Ἀμα αὔριανιάση τὸ φαεῖ,
γίνεται ἄνοστο. || Φρ. Ἐπῆε ν' αὔριανιάση (ἐβράδυνε, οἶονεῖ
παρέμεινες μέχρι τῆς ἐπομένης ἡμέρας).

αὔριανός ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.) αὔριανός
πολλαχ. αὔριονός Σύμ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. αὔρειο καὶ τῆς καταλ. -ανός.

1) Ὁ τῆς αὔριον κοιν.: Ἡ αὔριανὴ γιορτὴ-ἡμέρα κττ.
|| Φρ. Σήμερινός εἶμαι καὶ αὔριανός δὲν εἶμαι (ἄδηλον ἂν θὰ
εἶμαι ἐν τῇ ζωῇ αὔριον) κοιν. Σήμερινός καὶ αὔριονός 'μαι

